

er pligtigt at afsætte Præmiereserve her i Landet, kan vedkommende Selskab *ikke tilpligtes at indfri med højere Beløb end det, hvortil i Møntens Hjemland lignende Forsikringer tegnede i der hjemmehørende Selskaber i Almindelighed opskrives.*

Erklærer Selskabet sig villigt til at opskrive Forsikringerne til nævnte Beløb, fastsætter *Forsikringsraadet* de nærmere Regler for Opskrivningen og dennes Størrelse samt for den nye Præmiereserves Etablering og kontrollerer Opskrivningernes Rigtighed. Ligeledes bestemmer Forsikringsraadet Størrelsen af de Forskud paa Forsikringssummer og Godtgørelsesværdier, som Selskabet skal udrede i Tiden, indtil Opskrivningen er tilendebragt. Raadets Afgørelser er bindende for begge Parter.

De med Forsikringsraadets Kontrol forbundne særlige Udgifter udredes af vedkommende Selskab.

§ 2. Denne Lov træder straks i Kraft.

I sin Fremsættelsestale udtalte *Sundhedsministeren*:

»Fra Forsikringsraadet er der til Ministeren for Sundhedsvæsen indkommet Indberetninger angaaende *to ved Domstolene i Tyskland afgjorte Forsikringssager*. Begge Sagerne angik Livsforsikringer, som Personer i de sønderjydske Landsdele inden Genforeningen havde tegnet i Mark i et dansk Livsforsikringsselskab. Ved den første af disse *Domsafgørelser* blev det antaget, at en saadan Forsikring i Henhold til § 242 i den tyske Bürgerliches Gesetzbuch skal opskrives efter Domstolenes Skøn og ikke efter den tyske Aufwertungs Lov af Juli 1925. Domstolenes Skøn gik i det nævnte Tilfælde ud paa en *Opskrivning med 50 pCt. af Guldmarksværdien*, medens den tyske Aufwertungs Lov nøjes med 15 pCt. Denne Dom blev anerkendt af den danske Højesteret den 11. Oktober 1925, bl. a. under Henvisning til, at Opvurderingen ikke kunde siges at stride imod ufravigelige danske Retsgrundsætninger. Den anden tyske Dom gav ved Underinstansen samme Resultat som den første, men Dommen blev appelleret til Oberlandesgericht i Hamborg, der ændrede det til, at vedkommende Selskab *kun* skulde være pligtigt til at opskrive med 15 pCt. af Guldmarksværdien.

Denne sidste Dom vil formentlig blive bestemmende for fremtidige Tilfælde her i Landet, baade ved Afgørelser ved det tyske Værneting og ved deraf følgende Domme i Danmark. Men uagtet man tør sige dette med en vis Sikkerhed, maa det dog anses for ønskeligt, for det første, at det slaas fast ved